[redacted]

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΛΙΝΟ ΠΟΛΙΤΗ

[ΛΕΥΚΗ ΣΕΛΙΔΑ]

Στις 21 Δεκεμβρίου 1982 πέθανε στην Αθήνα ο ομότιμος καθηγητής της Νεότερης Ελληνικής Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής Λίνος Πολίτης. Τον νεκρό αποχαιρέτησε εκ μέρους της Σχολής ο καθηγητής της Νεότερης Ελληνικής Φιλολογίας κ. Γ. Π. Σαββίδης.

Η Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης αποχαιρετάει με συγκίνηση, τιμή και ευγνωμοσύνη τον Λίνο Πολίτη, που την ελάμπρυνε ως τακτικός καθηγητής της Νεότερης Ελληνικής Φιλολογίας επί 21 χρόνια, και την ενοιάστηκε ώσμε την ύστερη πνοή του. Τον αποχαιρετάει με συγκίνηση και οδύνη, αλλά και τον μακαρίζει που αξιώθηκε να περάσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του θαλερός και ακμαίος, διεθνώς κεκυρωμένος στην τιμή και στην πεποίθησή του, μα πάντα ευσεβέστατος και φιλάνθρωπος.

Άλλοι, αρμοδιότεροι και ψυχραιμότεροι, θα μιλήσουν σε κατα λληλότερο ίσως χώρο και χρόνο για τον αρχαιολόγο, τον παλαιογράφο, τον μετρικό, τον φιλόλογο, τον γραμματολόγο, τον κριτικό, τον δημοτικιστή και τον φιλότεχνο Πολίτη. Εμείς, οι συνάδελφοί του και ως επί το πλείστον μαθητές του, έχουμε χρέος, τούτη την ύστατη στιγμή του επίγειου αποχωρισμού, να ανακαλέσουμε τον διδάσκαλο και τον φίλο. Η σοφία και η φρόνησή του, η αρχοντιά του και η στοργή του, το ήθος και το πάθος του, μας έκαναν όλους —έστω και για λίγο— καλύτερους στο έργο μας και στην πολιτεία μας. Ιδιωτικά και συλλογικά. Μέσα στην Σχολή και στο Ίδρυμα Τριανταφυλλίδη, στην αίθουσα διδασκαλίας και στο σπουδαστήριο, στην αγορά και στο σπίτι.

Κομψός και χαριτωμένος, ακαταπόνητος και αφοσιωμένος, έφερε ανάλαφρα και με σεμνήν υπερηφάνεια την πνευματική κληρονομιά ενός ονόματος που δεσπόζει πολύπλευρα στον νεότερο Ελληνισμό πάνω από έναν αιώνα. Και την κληρονομιάν αυτή ο Λίνος Πολίτης —όπως άλλωστε και τα άλλα

προικισμένα αδέλφια του— την αντιμετώπισε πάντα ως εθνικό αγαθό, που όφειλε να το υπερασπιστεί και να το πολλαπλασιάσει, για να το μοιραστεί με όσο το δυνατόν περισσότερους Έλληνες ή φίλους του Ελληνισμού. Λεν ήταν ποτέ «ματζίρης», αλλά «κιμπάρης» σε όλα του — όπως λέμε στη Βόρεια Ελλάδα.

Ειδικότερα, χάρη στον Λίνο Πολίτη, το μάθημα των Νέων Ελληνικών στην ανώτατη και στην μέση εκπαίδευση απόκτησε, μετά το 1948, νέα στάθμη και ουσία. Η ασκημένη οξύνοια και η καλλιεργημένη ευαισθησία του βοήθησαν χιλιάδες διδάσκοντες και διδασκόμενους, Ρωμιούς και ξένους, να ιδούνε σταθερότερα και καθαρότερα τους θησαυρούς της νεοελληνικής ποίησης και πεζογραφίας — ιδιαίτερα το Ακριτικό Έπος, τον Ερωτόκριτο, το Κρητικό Θέατρο, τον Σολωμό, τον Παλαμά, τον Σεφέρη. Και μας εγκαρδίωσε να φροντίζουμε τον δικό μας προφορικό και γραπτό λόγο με τρόπο όχι ανάξιο των μεγάλων κειμένων της Ελληνικής γλώσσας σε όλα της τα στάδια.

Μα πάνω από όλα αυτά, στεκόταν ο έντιμος και τρυφερός άνθρωπος, ο λεπτός κύριος και ο ψυχωμένα φιλελεύθερος πολίτης — ο Λίνος που από χθες κλείστηκε για πάντα στην καρδιά όσων ευτύχησαν να τον συναναστραφούν ως συνάδελφο, συνεργάτη, παραστάτη και πνευματικό πατέρα. Αυτόν τον άνθρωπο η Σχολή μας αποχαιρετάει προσωρινά με τέσσερις από τους στίχους που αγαπούσε:

Η Κόλαση πάντ' άγρυπνη σου στήθηκε τριγύρου,
αλλά δεν έχει δύναμη πάρεξ μακριά και πέρα,
μακριά 'πο την Παράδεισο—κ' εσύ σ' εσέ 'χεις μέρος·
μέσα στα στήθια σου τ' ακούς, Καλέ, να λαχταρίζει;

22 Δεκεμβρίου 1982 Γ. Π. ΣΑΒΒΙΔΗΣ